

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

20. března 2018*

„Řízení o předběžné otázce – Směrnice 2003/6/ES – Obchodování zasvěcených osob – Sankce – Vnitrostátní právní předpisy, které stanoví správní i trestní sankci za tytéž skutky – Konečný trestní rozsudek představující pro správní řízení překážku věci rozsouzené – Konečný trestní rozsudek, kterým bylo rozhodnuto o osvobození od stíhání obchodování zasvěcených osob – Účinnost sankcí – Listina základních práv Evropské unie – Článek 50 – Zásada *ne bis in idem* – Trestní povaha správní sankce – Existence téhož protiprávního jednání – Článek 52 odst. 1 – Omezení zásady *ne bis in idem* – Podmínky“

Ve spojených věcech C-596/16 a C-597/16,

jejichž předmětem jsou dvě žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Corte suprema di cassazione (Nejvyšší kasační soud, Itálie), ze dne 27. května 2016, došlými Soudnímu dvoru dne 23. listopadu 2016, v řízeních

Enzo Di Puma

proti

Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) (C-596/16),

a

Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

proti

Antoniu Zeccovi (C-597/16),

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, A. Tizzano, místopředseda, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, T. von Danwitz (zpravodaj), A. Rosas a E. Levits, předsedové senátů, E. Juhász, J.-C. Bonichot, A. Arabadžev, S. Rodin, F. Biltgen, K. Jürimäe, C. Lycourgos a E. Regan, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: R. Schiano, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 30. května 2017,

* Jednací jazyk: italština.

s ohledem na vyjádření předložená:

- za E. Di Pumu A. Franginim, F. Bellonim a L. Voza, avvocati,
- za A. Zeccu M. Gariboldim a A. Cabrasem, avvocati,
- za Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) S. Providentim, R. Vampou a P. Palmisanem, avvocati,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s G. Galluzzo a P. Gentilim, avvocati dello Stato,
- za německou vládu T. Henzem a D. Klebsem, jako zmocněnci,
- za portugalskou vládu L. Inez Fernandesem, M. Figueiredem a F. Costa Pintem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi V. Di Buccim, R. Troostersem a T. Scharfem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 12. září 2017,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu článku 50 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/57/EU ze dne 16. dubna 2014 o trestních sankcích za zneužívání trhu (směrnice o zneužívání trhu) (Úř. věst. 2014, L 173, s. 179).
- 2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci dvou sporů, a to v prvním sporu mezi Enzem di Pumou a Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Národní komise pro dohled nad obchodními společnostmi a burzou, Itálie) (dále jen „Consob“), a ve druhém sporu mezi Consob a Antoniem Zeccou, jejichž předmětem je zákonnost peněžitých správních sankcí uložených z důvodu obchodování zasvěcených osob.

Právní rámec

EÚLP

- 3 Článek 4 protokolu č. 7 k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), nadepsaný „Právo nebýt souzen nebo trestán dvakrát“, stanoví toto:
 - „1. Nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhající pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu.
 2. Ustanovení předchozího odstavce nejsou na překážku obnově řízení podle zákona a trestního řádu příslušného státu, jestliže nové nebo nově odhalené skutečnosti nebo podstatná vada v předešlém řízení mohly ovlivnit rozhodnutí ve věci.
 3. Od tohoto článku nelze odstoupit podle článku 15 Úmluvy.“

Unijní právo

- 4 Článek 2 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/6/ES ze dne 28. ledna 2003 o obchodování zasvěcených osob a manipulaci s trhem (zneužívání trhu) (Úř. věst. 2003, L 96, s. 16; Zvl. vyd. 06/04, s. 367) zní takto:

„Členské státy zakáží každé osobě uvedené v druhém pododstavci, která drží důvěrnou informaci, používat takovou informaci při nabývání nebo zcizování nebo při pokusech o nabytí nebo zcizení, na vlastní účet nebo na účet třetí strany přímo nebo nepřímo finančních nástrojů, jichž se týká tato informace.

První pododstavec se vztahuje na každou osobu, která tuto informaci drží:

[...]

- c) z důvodu přístupu k informacím při výkonu svého zaměstnání, povolání nebo v souvislosti s plněním svých povinností nebo
- d) na základě své trestné činnosti.“
- 5 Článek 3 uvedené směrnice stanoví:

„Členské státy zakáží každé osobě podléhající zákazu stanovenému v článku 2 toto:

- a) sdělovat důvěrnou informaci jiné osobě, pokud k tomuto sdělování nedochází při běžném výkonu jejího zaměstnání, povolání nebo v souvislosti s plněním povinností;
- b) na základě důvěrné informace doporučovat jiné osobě nabytí nebo zcizení, a to i prostřednictvím jiné osoby, finančních nástrojů, jichž se tato informace týká.“
- 6 Článek 14 odst. 1 směrnice 2003/6 stanoví:
- „Aniž je dotčeno právo členského státu ukládat tresty, zajišťují členské státy v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy, aby mohla být přijata vhodná správní opatření nebo ukládány správní sankce proti osobám odpovědným za porušení opatření přijatých k provedení této směrnice. Členské státy zajistí, aby tato opatření byla účinná, přiměřená a odrazující.“

Italské právo

- 7 Článek 184 decreto legislativo n. 58 – Testo unico delle disposizioni in materia de intermediazion finanziaria, ai sensi degli articoli 8 e 21 della legge 6 febbraio 1996, n. 52 (legislativní nařízení č. 58, konsolidované znění ustanovení o finančním zprostředkování ve smyslu článků 8 a 21 zákona ze dne 6. února 1996, č. 52) ze dne 24. února 1998 (běžný doplněk ke GURI č. 71 ze dne 26. března 1998) ve znění legge n. 62 – Disposizioni per l'adempimento di obblighi derivanti dall'appartenenza dell'Italia alle Comunità europee. Legge comunitaria 2004 (zákon č. 62 o ustanoveních pro splnění závazků

vyplývajících z členství Itálie v Evropských společenstvích. Zákon Společenství z roku 2004) ze dne 18. dubna 2005 (běžný doplněk ke GURI č. 76 ze dne 27. dubna 2005) (dále jen „TUF“), nadepsaný „Zneužívání důvěrných informací“, stanoví:

„1. Bude potrestán trestem odnětí svobody v délce trvání od jednoho do šesti let a pokutou od dvaceti tisíc do tří milionů euro ten, kdo má důvěrné informace z důvodu svého postavení jako člena statutárního, řídicího nebo kontrolního orgánu emitenta, podílu na kapitálu emitenta nebo výkonu svého zaměstnání, povolání nebo funkce i veřejné nebo povinností a:

- a) koupí, prodá nebo provede jiné transakce, přímo nebo nepřímo, na vlastní účet nebo na účet třetích osob, s finančními nástroji za použití těchto informací;
- b) sdělí tyto informace jiným osobám mimo běžný výkon svého zaměstnání, povolání, funkce nebo plnění povinností;
- c) na základě těchto informací doporučí jiné osobě, aby provedla některou z transakcí uvedených v písmenu a).

2. Trestem uvedeným v odstavci 1 bude potrestán každý, kdo má důvěrné informace z důvodu přípravy nebo páchaní trestné činnosti a dopustí se některého z jednání uvedených v odstavci 1.

3. Pokud se pokuta jeví i přes uplatnění horní hranice jako nedostačující s ohledem na závažnost protiprávního jednání, na osobní vlastnosti pachatele nebo na hodnotu dosaženého prospěchu či zisku, soud může pokutu zvýšit až na trojnásobek [její výše] nebo na částku rovnající se až desetinásobku hodnoty prospěchu či zisku dosaženého porušením pravidel.

[...]“

- 8 Článek 187a TUF, který byl do tohoto zákona vložen zákonem ze dne 18. dubna 2005 uvedeným v předchozím bodě, je nadepsán „Zneužití důvěrných informací“ a zní takto:

„1. Aniž jsou dotčeny trestní sankce uplatňované v případě, že skutek naplňuje znaky trestného činu, bude potrestán peněžitou správní sankcí od sto tisíc do patnácti milionů eur ten, kdo má důvěrné informace z důvodu svého postavení jako člena statutárního, řídicího nebo kontrolního orgánu emitenta, podílu na kapitálu emitenta nebo výkonu zaměstnání, povolání nebo funkce i veřejné nebo povinností a:

- a) koupí, prodá nebo provede jiné transakce, přímo nebo nepřímo, na vlastní účet nebo na účet třetích osob, s finančními nástroji za použití těchto informací;
- b) sdělí tyto informace jiným osobám, mimo běžný výkon svého zaměstnání, povolání, funkce nebo povinností;
- c) na základě těchto informací doporučí jiné osobě, aby provedla některou z transakcí uvedených v písmenu a).

2. Sankcí uvedenou v odstavci 1 bude potrestán každý, kdo má důvěrné informace z důvodu přípravy nebo provádění trestné činnosti a dopustí se některého z jednání uvedených v odstavci 1.

[...]

4. Sankcí stanovenou v odstavci 1 bude potrestán i ten, kdo má důvěrné informace, přičemž ví nebo by na základě běžné pečlivosti měl vědět o jejich důvěrné povaze, a dopustí se některého z jednání uvedených v tomto odstavci.

5. Peněžité správní sankce stanovené v odstavcích 1, 2 a 4 se zvýší až na trojnásobek [jejich výše] nebo na částku rovnající se až desetinásobku hodnoty prospěchu či zisku dosaženého protiprávním jednáním, pokud jsou sankce i přes uplatnění horní hranice nedostačující s ohledem na vlastnosti pachatele nebo na hodnotu dosaženého prospěchu či zisku.

[...]“

- 9 Vztahy mezi trestním řízením a správními řízeními a námitkovými řízeními jsou upraveny články 187*i* až 187*l* TUF. Uvedený článek 187*i*, nadepsaný „Vztahy se soudními orgány“, uvádí:

„1. Dozví-li se státní zastupitelství o spáchání některého z trestných činů upravených v kapitole II, neprodleně o tom informuje předsedu [Consob].

2. Předseda [Consob] předá státnímu zastupitelství formou odůvodněné zprávy dokumentaci shromážděnou v rámci výkonu kontrolní činnosti, jakmile jsou odhaleny skutkové okolnosti, na základě kterých se lze domnívat, že došlo ke spáchání trestného činu. Dokumentace musí být státnímu zastupitelství předána nejpozději po skončení činností souvisejících se zjišťováním, zda nedošlo ke spáchání trestných činů uvedených v ustanoveních upravených v kapitole III této hlavy.

3. [Consob] a soudní orgán vzájemně spolupracují včetně výměny informací s cílem usnadnit zjišťování porušení uvedených v této hlavě, i když tato porušení nejsou trestným činem. [...]“

- 10 Podle článku 187*j* TUF, nadepsaného „Pravomoc [Consob] v trestním řízení“, platí, že:

„1. V řízeních týkajících se trestných činů uvedených v člancích 184 a 185 [Consob] vykonává práva a pravomoci, které trestní řád přiznává entitám a sdružením zastupujícím zájmy poškozených protiprávním jednáním.

2. [Consob] může podat občanskoprávní žalobu a požadovat jako náhradu škody způsobené porušením integrity trhu částku stanovenou soudem, i na základě ekvity, a to s přihlédnutím k vlastnímu provedení protiprávního jednání, osobním vlastnostem pachatele a hodnotě prospěchu nebo zisku dosaženého trestným činem.“

- 11 Článek 187*k* odst. 1 TUF stanoví:

„Správní řízení v prvním stupni a správní řízení o odporu [...] nemohou být přerušena z důvodu probíhajícího trestního řízení, jehož předmětem jsou stejné skutky nebo skutky, na jejichž vyšetření závisí příslušné konečné rozhodnutí.“

- 12 Článek 654 codice di procedura penale (trestní řád, dále jen „CPP“) stanoví:

„Vůči obžalovanému, poškozenému a osobě odpovědné za škodu, která se účastnila trestního řízení nebo do něho vstoupila, zakládá konečný odsuzující nebo osvobozující rozsudek vydaný v trestním řízení překážku věci rozsouzené v občanskoprávním nebo správním řízení, pokud se týká práva nebo oprávněného zájmu, jehož uznání závisí na konstatování týchž materiálních skutků, jako jsou skutky, které byly předmětem trestního řízení, za předpokladu, že konstatované skutky byly považovány za relevantní pro účely trestního rozhodnutí a že občanské právo nestanoví omezení, pokud jde o důkazy o sporné subjektivní situaci.“

Spory v původním řízení a předběžné otázky

- 13 Rozhodnutím ze dne 7. listopadu 2012 uložila Consob E. Di Pumovi a A. Zeccovi peněžité správní sankce podle čl. 187*a* odst. 1 a 4 TUF.

- 14 Podle tohoto rozhodnutí se E. Di Puma a A. Zecca v roce 2008 zapojili do řady obchodování zasvěcených osob. Zejména ve dnech 14. a 17. října 2008 zakoupili 2 375 akcií společnosti Permasteelisa SpA za použití důvěrných informací týkajících se navrhovaného převzetí této společnosti, o němž se dozvěděl A. Zecca z důvodu svého zaměstnání a povinností vykonávaných v rámci společnosti Deloitte Financial Advisory Services SpA, o jejichž důvěrné povaze musel E. Di Puma vědět.
- 15 Enzo Di Puma a Antonio Zecca napadli toto rozhodnutí u Corte d'appello di Milano (odvolací soud v Miláně, Itálie). Tento soud rozsudkem ze dne 4. dubna 2013 zamítl žalobu E. Di Puma a rozsudkem ze dne 23. srpna 2013 vyhověl žalobě, kterou podal A. Zecca.
- 16 Kasační opravný prostředek k Corte suprema di cassazione (Nejvyšší kasační soud, Itálie) podal E. Di Puma proti prvnímu z uvedených rozsudků a Consob proti druhému z nich. Enzo Di Puma tvrdil, že proti němu byla vedena trestní stížnost před Tribunale di Milano (soud v Miláně, Itálie) za tytéž skutky, jako jsou skutky, jež jsou mu vytýkány ze strany Consob, a že tento soud ho konečným rozsudkem vydaným po rozsudcích Corte d'appello di Milano (odvolací soud v Miláně) osvobodil z důvodu, že nebyly prokázány skutky naplňující znaky trestného činu. Antonio Zecca, žalovaný v řízení o kasačním opravném prostředku podaném Consob, se rovněž dovolával tohoto osvobozujícího rozsudku.
- 17 Předkládající soud poté, co uvedl, že uvedený osvobozující rozsudek se skutečně týkal týchž jednání, jako jsou jednání, za která Consob uložila rozhodnutím ze dne 7. listopadu 2012 peněžité správní sankce dotčené ve věcech v původním řízení, zdůrazňuje, že podle článku 654 CPP představují zjištění uvedená v témže osvobozujícím rozsudku, pokud jde o neexistenci protiprávního jednání, ve vztahu ke správním řízením překážku věci rozsouzené. Domnívá se však, že spory, o kterých rozhoduje, nemohou být vyřešeny pouze na základě vnitrostátní právní úpravy vzhledem k přednosti článku 4 protokolu č. 7 k EÚLP a článku 50 Listiny před touto právní úpravou.
- 18 Pokud jde o článek 4 protokolu č. 7 k EÚLP, předkládající soud má přitom za to, že skutečnost, že za totéž obchodování zasvěcených osob lze podle článků 184 a 187a TUF uložit jak trestní sankce, tak peněžité správní sankce, by mohla vést k porušení zásady *ne bis in idem* zaručené v tomto článku 4 tak, jak ji vykládá Evropský soud pro lidská práva, zejména v rozsudku ze dne 4. března 2014, Grande Stevens a další v. Itálie (ECLI:CE:ECHR:2014:0304JUD 001864010). Takové peněžité správní sankce mají totiž vzhledem ke své právní kvalifikaci ve vnitrostátním právu, své povaze a závažnosti, trestní povahu. Kromě toho se souběh trestních a správních stíhání a sankcí, o něž se jedná ve věcech v původním řízení, týká téhož protiprávního jednání chápaného tak, že se týká totožných skutků.
- 19 Stran článku 50 Listiny si předkládající soud klade otázku, zda tento článek rovněž zakazuje takový souběh stíhání a sankcí. Podle článku 14 odst. 1 směrnice 2003/6 jsou totiž členské státy povinny trestat obchodování zasvěcených osob účinnými, přiměřenými a odrazujícími správními sankcemi. Podle tohoto ustanovení tedy příslušné vnitrostátní orgány musí posoudit účinnou, přiměřenou a odrazující povahu správní sankce, která je v souběhu s trestní sankcí.
- 20 Soudní dvůr přitom ve svém rozsudku ze dne 26. února 2013, Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, body 34 a 36), rozhodl, že článek 50 Listiny brání tomu, aby proti téže osobě bylo vedeno trestní stíhání pro tentýž čin, pokud má daňová sankce trestní povahu ve smyslu tohoto článku a je konečná, avšak že předkládajícímu soudu přísluší, aby určil, zda jsou zbývající sankce účinné, přiměřené a odrazující. Vzhledem k této judikatuře se předkládající soud táže, zda musí být článek 50 Listiny vykládán v tom smyslu, že umožňuje pokračování řízení o peněžité správní sankci po vydání konečného trestního rozsudku, jenž představuje překážku věci rozsouzené, který konstatoval neexistenci trestného jednání, pokud se toto řízení může jevit jako nezbytné za účelem splnění povinnosti stanovit účinné, přiměřené a odrazující sankce.

- 21 Předkládající soud má za to, i když efektivita, přednost a jednota unijního práva mohou odůvodnit souběh řízení a sankcí, takové odůvodnění již nelze použít, pokud příslušný trestní soud s konečnou platností konstatoval, že se skutky, od nichž se odvíjí existence dvou dotčených trestních a správních protiprávních jednání, neprokázaly. Kromě toho pokračování řízení o peněžité správní sankci představuje za posledně uvedeného předpokladu riziko konfliktu rozsudků a může tak zpochybnit překážku věci rozsouzené, kterou představuje konečný trestní rozsudek. Způsob uplatnění zásady překážky věci rozsouzené by však měl dodržovat zásadu efektivity.
- 22 Za těchto podmínek se Corte suprema di cassazione (Nejvyšší kasační soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Musí být článek 50 [Listiny] vykládán v tom smyslu, že pokud bylo s konečnou platností konstатовáno, že nebyly prokázány skutky naplňující znaky trestného činu, je vyloučeno, bez nutnosti provádět jakékoli další posuzování vnitrostátním soudem, zahájení nebo pokračování dalšího řízení týkajícího se stejných skutků, jehož účelem je uložení sankcí, které vzhledem ke své povaze a závažnosti musí být kvalifikovány jako trestní?
- 2) Musí vnitrostátní soud při posuzování účinnosti, přiměřenosti a odrazující povahy sankcí za účelem zjištění, zda byla porušena zásada *ne bis in idem* uvedená v článku 50 [Listiny], zohlednit meze trestů stanovené ve směrnici [2014/57]?“
- 23 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 23. prosince 2016 byly věci C-596/16 a C-597/16 spojeny pro účely písemné i ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.

K předběžným otázkám

K první otázce

- 24 Úvodem je třeba poznamenat, že ačkoliv se první otázka týká výkladu článku 50 Listiny, předkládající soud se táže zejména na slučitelnost článku 654 CPP s čl. 14 odst. 1 směrnice 2003/6 a základním právem zaručeným v tomto článku 50. Podle tohoto soudu by výklad, podle kterého tento čl. 14 odst. 1 navzdory zásadě *ne bis in idem* vyžaduje pokračování řízení o peněžité správní sankci, i po vydání konečného osvobozujícího rozsudku, jenž představuje překážku věci rozsouzené, mohl zpochybnit zásadu překážky věci rozsouzené, a to v rozporu s tím, co stanoví článek 654 CPP.
- 25 Za těchto podmínek je třeba vycházet z toho, že podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 14 odst. 1 směrnice 2003/6 ve světle článku 50 Listiny vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, podle které řízení o peněžité správní sankci nemůže pokračovat po vydání konečného osvobozujícího trestního rozsudku, kterým bylo konstатовáno, že skutky, které mohly představovat porušení právní úpravy o obchodování zasvěcených osob, na jejichž základě bylo také zahájeno toto řízení, se neprokázaly.
- 26 V tomto ohledu je třeba uvést, že čl. 14 odst. 1 směrnice 2003/6 ve spojení s články 2 a 3 této směrnice ukládá členským státům stanovit účinné, přiměřené a odrazující správní sankce za porušení zákazu obchodování zasvěcených osob. I když Soudní dvůr rozhodl, že se čl. 14 odst. 1 této směrnice omezuje na to, že ukládá členským státům povinnost stanovit správní sankce s takovýmito charakteristikami, aniž od nich vyžaduje, aby stanovily pro pachatele obchodování zasvěcených osob i trestní sankce (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. prosince 2009, Spector Photo Group a Van Raemdonck, C-45/08, EU:C:2009:806, bod 42), nic to nemění na tom, že členské státy mají rovněž právo stanovit souběh trestních a správních sankcí, pokud respektují omezení vyplývající z unijního práva, a zejména omezení vyplývajících ze zásady *ne bis in idem* zaručené článkem 50 Listiny, jelikož tyto je třeba podle jejího článku 51 odst. 1 dodržovat při uplatňování unijního práva.

- 27 Použití účinných, přiměřených a odrazujících správních sankcí, které stanoví čl. 14 odst. 1 směrnice 2003/6 v případě porušení zákazu obchodování zasvěcených osob, nicméně předpokládá, že příslušné vnitrostátní orgány v konkrétním případě konstatují skutečnosti prokazující existenci takového obchodování, které může odůvodnit uložení správní sankce.
- 28 Jak přitom vyplývá z předkládacího rozhodnutí, v rámci sporů v původním řízení bylo po skončení trestního řízení na základě konečného trestního rozsudku, jenž představuje překážku věci rozsouzené, konstatováno, že skutečnosti naplňující znaky obchodování zasvěcených osob nebyly prokázány.
- 29 V tomto kontextu tedy vyvstává otázka, zda čl. 14 odst. 1 směrnice 2003/6 brání takovému vnitrostátnímu ustanovení, jako je článek 654 CPP, který na řízení o peněžité správní sankci vztahuje překážku věci rozsouzené týkající se těchto skutkových zjištění učiněných v rámci trestního řízení.
- 30 V tomto ohledu je třeba uvést, že se tento čl. 14 odst. 1, ani žádné jiné ustanovení směrnice 2003/6, nezabývá účinky konečného osvobozujícího trestního rozsudku na řízení o peněžité správní sankci.
- 31 Kromě toho s přihlédnutím k významu, který má zásada překážky věci rozsouzené v právním řádu Unie i ve vnitrostátních právních rádech, Soudní dvůr rozhodl, že unijní právo nevyžaduje, aby se nepoužila vnitrostátní procesní pravidla přiznávající soudnímu rozhodnutí povahu překážky věci rozsouzené (v tomto smyslu, pokud jde o zásadu efektivity, viz rozsudky ze dne 10. července 2014, *Impresa Pizzarotti*, C-213/13, EU:C:2014:2067, body 58 a 59, jakož i ze dne 6. října 2015, *Târșia*, C-69/14, EU:C:2015:662, body 28 a 29).
- 32 V projednávaném případě žádná konkrétní okolnost věci v původním řízení, jak vyplývají ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, neodůvodňuje odlišný přístup, než je ten, pro který se rozhodl Soudní dvůr v judikatuře připomenuté v předchozím bodě. V tomto ohledu je třeba uvést, že ačkoli článek 654 CPP vztahuje účinky překážky věci rozsouzené vyplývající z trestního řízení na řízení o peněžité správní sankci, ze znění tohoto ustanovení, tak jak je upřesněno v předkládacím rozhodnutí, vyplývá, že se překážka věci rozsouzené omezuje na skutková zjištění konstatovaná v trestním rozsudku vyhlášeném po kontradiktorním řízení.
- 33 Podle článku 187j TUF má přitom Consob možnost účastnit se trestního řízení, zejména jako poškozená strana, a kromě toho má povinnost podle článku 187i TUF předat soudním orgánům dokumentaci získanou při výkonu své kontrolní činnosti. Vzhledem k těmto pravidlům je patrné, že se Consob může skutečně ujistit, že odsuzující trestní rozsudek nebo, jako ve věcech v původním řízení, osvobozující rozsudek je vyhlášen s přihlédnutím ke všem důkazům, kterými tento orgán disponuje pro účely uložení peněžité správní sankce podle článku 187a TUF.
- 34 Překážka věci rozsouzené, kterou vnitrostátní ustanovení spojuje se skutkovými zjištěními takového trestního rozsudku ve vztahu k řízení o peněžité správní sankci, tak nebrání tomu, aby porušení předpisů o obchodování zasvěcených osob mohlo být konstatováno a sankcionováno účinným způsobem, pokud podle znění tohoto trestního rozsudku byly dotčené skutky prokázány.
- 35 V opačném případě by povinnost, kterou členským státům ukládá čl. 14 odst. 1 směrnice 2003/6, a to stanovit účinné, přiměřené a odrazující správní sankce, nemohla s ohledem na to, co bylo připomenuto v bodě 31 tohoto rozsudku, vést k odmítnutí překážky věci rozsouzené, kterou představuje osvobozující trestní rozsudek podle takového vnitrostátního ustanovení, jako je článek 654 CPP, v řízení o peněžité správní sankci týkajícím se týchž skutků, které tento rozsudek považoval za neprokázané. Takovýmto závěrem není dotčena možnost stanovená v čl. 4 odst. 2 protokolu č. 7 k EÚLP obnovit v případě potřeby trestní řízení, jestliže nové nebo nově odhalené skutečnosti nebo podstatná vada v předešlém řízení mohly ovlivnit trestní rozhodnutí ve věci.
- 36 Za těchto okolností čl. 14 odst. 1 směrnice 2003/6 nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věcech v původním řízení.

- 37 Tento výklad je potvrzen článkem 50 Listiny.
- 38 V tomto ohledu z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že skutky vytýkané E. Di Pumovi a A. Zeccovi v rámci řízení o peněžité správní sankci, o která se jedná ve věcech v původním řízení, jsou totožné s těmi, na jejichž základě byla zahájena trestní stíhání proti nim před Tribunale di Milano (soud v Miláně). Kromě toho peněžité správní sankce dotčené ve věcech v původním řízení mohou podle informací uvedených ve spisu, kterým disponuje Soudní dvůr, dosáhnout podle článku 187a TUF částku rovnající se až desetinásobku prospěchu nebo zisku dosaženého protiprávním jednáním. Zdá se tedy, že sledují represivní cíl a vykazují vysokou míru přísnosti, a tudíž trestní povahu ve smyslu článku 50 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek z dnešního dne, *Garlsson Real Estate*, C-537/16, body 34 a 35), což však přísluší ověřit předkládajícímu soudu.
- 39 Je třeba dodat, že podle samotného znění uvedeného článku 50 se ochrana přiznávaná zásadou *ne bis in idem* neomezuje na situaci, v níž je dotyčná osoba trestně odsouzena, ale vztahuje se také na situaci, kdy je tato osoba s konečnou platností zproštěna obvinění.
- 40 V takové situaci, jako je situace ve věcech v původním řízení, představuje pokračování v řízení o peněžité správní sankci trestní povahy, založené na týchž skutcích, podle všeho omezení základního práva zaručeného v článku 50 Listiny (*per analogiam* viz rozsudky z dnešního dne, *Menci*, C-524/15, bod 39, a *Garlsson Real Estate*, C-537/16, bod 41).
- 41 Takové omezení zásady *ne bis in idem* může však být odůvodněno na základě čl. 52 odst. 1 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. května 2014, *Spasic*, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, body 55 a 56, jakož i rozsudky z dnešního dne, *Menci*, C-524/15, bod 40, a *Garlsson Real Estate*, C-537/16, bod 42).
- 42 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že cíl chránit integritu finančních trhů a důvěru veřejnosti ve finanční nástroje může odůvodnit takový souběh stíhání a sankcí trestní povahy, jako je souběh stanovený vnitrostátní právní úpravou dotčenou ve věcech v původním řízení, pokud tato stíhání a tyto sankce sledují za účelem dosažení takového cíle doplňující cíle zaměřené případně na jiné aspekty téhož předmětného protiprávního jednání (v tomto smyslu viz rozsudek z dnešního dne, *Garlsson Real Estate*, C-537/16, bod 46).
- 43 Pokračování v takovém řízení o peněžité správní sankci trestní povahy, jako jsou řízení ve věcech v původním řízení, po definitivním ukončení trestního řízení však musí striktně dodržovat zásadu proporcionality (v tomto smyslu viz rozsudek z dnešního dne, *Garlsson Real Estate*, C-537/16, bod 48). V této souvislosti je třeba poznamenat, že na rozdíl od situace, ve které byl vydán rozsudek ze dne 26. února 2013, *Åkerberg Fransson* (C-617/10, EU:C:2013:105) a v níž bylo trestní řízení zahájeno po uložení daňové sankce, věci v původním řízení nastolují otázku, zda řízení o peněžité správní sankci trestní povahy může pokračovat v případě, že bylo v konečném osvobozujícím trestním rozsudku konstatováno, že skutky, které by mohly představovat porušení právní úpravy o obchodování zasvěcených osob, na jejichž základě bylo také zahájeno toto řízení, nebyly prokázány.
- 44 V takové situaci, jako je situace ve věcech v původním řízení, pokračování v řízení o peněžité správní sankci trestní povahy přitom zjevně překračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení cíle uvedeného v bodě 42 tohoto rozsudku, neboť existuje konečný osvobozující trestní rozsudek konstatující absenci prvků naplňujících znaky porušení, které má čl. 14 odst. 1 směrnice 2003/6 sankcionovat.
- 45 S ohledem na takové konstatování, které představuje překážku věci rozsouzené také ve vztahu k takovému řízení, pokračování v posledně uvedeném řízení je totiž patrně zcela neopodstatněné. Článek 50 Listiny tedy v takové situaci brání pokračování v takovém řízení o peněžité správní sankci trestní povahy, jako jsou řízení ve věcech v původním řízení, aniž je dotčena možnost připomenutá v bodě 35 tohoto rozsudku, obnovit v případě potřeby trestní řízení, jestliže nové nebo nově odhalené skutečnosti nebo podstatná vada v předešlém řízení mohly ovlivnit trestní rozhodnutí ve věci.

- 46 S ohledem na všechny uvedené úvahy je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 14 odst. 1 směrnice 2003/6 musí být ve světle článku 50 Listiny vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, podle které řízení o peněžité správní sankci trestní povahy nemůže pokračovat po vydání konečného osvobozujícího trestního rozsudku, kterým bylo konstatováno, že skutky, které mohly představovat porušení právní úpravy o obchodování zasvěcených osob, na jejichž základě bylo také zahájeno toto řízení, se neprokázaly.

K druhé otázce

- 47 Vzhledem k odpovědi podané na první otázku není namístě odpovídat na druhou otázku.

K nákladům řízení

- 48 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Článek 14 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/6/ES ze dne 28. ledna 2003 o obchodování zasvěcených osob a manipulaci s trhem (zneužívání trhu) musí být ve světle článku 50 Listiny základních práv Evropské unie vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, podle které řízení o peněžité správní sankci nemůže pokračovat po vydání konečného osvobozujícího trestního rozsudku, kterým bylo konstatováno, že skutky, které mohly představovat porušení právní úpravy o obchodování zasvěcených osob, na jejichž základě bylo také zahájeno toto řízení, se neprokázaly.

Podpisy.